

Tussenkind

Het grind knispert onder mijn voeten.
De paden vol plassen van dagenlang regen.
Ik moet moeite doen om geen natte voeten te krijgen.
Ineens piept een waterig zonnetje door het dichte wolkendek.
Nu het paadje rechts in, hier is het.

Ik lees de namen.
Zoals iedere keer weer.
Hier liggen ze.
Mijn familie.
Mijn geschiedenis.
Papa.
Mama.
Mijn zusje.
Mijn broertje.
En hier sta ik.

Wij waren een bijzonder gezin.
Als kind voelde ik dat niet zo.
Maar tegenwoordig des te meer.
Mijn ouders, laat getrouwd.
Vier miskramen, drie kinderen.

Ik was, en ben, een tussenkind.
Mijn oudere zusje was psychiatrisch patiënt.
Mijn jongere broertje was geestelijk gehandicapt.
De zorgen voor mijn ouders waren groot.
Vaak te groot.

Toch waaide het tussenkind vrolijk met alle winden mee.
Beschermd opgevoed.
Altijd zorgen om het broertje.
Later nog veel meer zorgen om het zusje.
Niet beseffend wat de gevolgen ervan zouden zijn.

Voor haar toekomst.
Voor haar hier en nu.

Nu is dat besef er wel.
Ze weet er nu mee om te gaan.
Met vallen en weer opstaan.
Soms somber, vaak blij en gelukkig.
Ook bij die grafsteen op dat verlaten kerkhof.
Blij en gelukkig dat ze als tussenkind onderdeel mocht zijn van die bijzondere familie.

Hanneke Pulles – van Oers
Maart 2024